

A halál az új Élet kapuja lett

Régi, sokszor emlegetett mondás, hogy „aki megszületik, az meg is fog halni”. Bár nagyon is jól tudjuk ezt, mégis sokan strucc-politikát folytatnak: nem akarják tudomásul venni a tényt, hogy egykor ők is el kell, hogy hagyják e földi árnyékvilágot. Ezért messzire elkerülik a temetőt is, nehogy eszükbe jusson a halál, nehogy lássák a felíratott: Itt nyugszik..., hiszen a sír mindig az elmúlás, a megsemmisülés jelképe az ember számára.

Ám van egy sír, csak egyetlenegy, amelyre nem az van írva: Itt nyugszik..., hanem az: NINCS ITT, FELTÁMADT! Van egy sír, amelynek zárókövére angyalok ültek, hogy megvigasztalják a síró asszonyokat! Van egy sír, amely természetével ellentétben nem a halált, hanem az életet hirdeti! Van egy sír, amely fennen hirdeti, hogy a halál, akármennyire is ijesztő, kétségbeejtő arcát próbálja mutatni, nem győzhet az élet fölött, mert az Élet Ura halálával legyőzte őt!

A keresztény ember számára éppen ezért a halál nem félelmetes, kaszás csontváz, hanem aranykulcsos angyal, aki bezár ugyan egy ajtót mögöttünk, de kinyit előttünk egy másikat – egy sokkal szebbet, boldogítóbbat. A jézusi ember Szent Pállal együtt vallja, hogy „számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség” (Fil 1,21). Ezért számunkra a temető és a sír nem valami szívet remegtető látvány, nem a halál szimbóluma, hanem az élet és a biztos remény hajnalcsillaga.

Ez a sír ott, Jeruzsálemben, amely fölül Bazilikát építettek, azért tölti

el a keresztény embert reménnyel, sőt kifejezett örömmel, mert üres. Azért, mert minden tudományos fejtegetésnél jobban hirdeti, hogy él az, akit el akartak pusztítani, akit megostoroztak, tövissel megkoronáztak, a végletekig megkínoztak, majd keresztre feszítve megöltek, de Ő felülemelkedett az elmúláson. Él, mert a halál nyerhet ugyan csatát, de háborút sohasem. Él, mert nem maradhatott a halál foglya az Élet Ura!

Húsvétkor ezt a szinte felfoghatatlannak tűnő csodát ünnepeľjük, és azt szeretnénk, hogy mi is részei lehessünk ennek a csodának,

hogy mi is felülemelkedhessünk a halál mélységein és az Élet Ura szolgálatába állhassunk.

Ám biztosak lehetünk abban, hogy – bár az Élet Ura helyettünk és értünk küzdött meg az elmúlással –, mégsem maradtunk feladat nélkül. Nem ülhetünk karba tett kézzel, tétlenül. Tennünk kell nekünk is valamit ahhoz, hogy az életet megtarthassuk és tökéletesíthessük.

Amikor az asszonyok a hét első napján kimentek a sírhoz, angyalokat találtak ott, akik nemcsak azt mondták meg nekik, hogy akit keresnek nincs itt, mert feltámadt,

hanem azt is, hogy menjenek és vigyék hírül ezt az örömhírt, ezt a csodát. Ahogy a cursillón nekünk is azt mondta Jézus (Krisztus üzenete a cursillistákhoz): Bár jó nektek itt lenni, mégsem maradhattok itt, én küldelek titeket, hogy gyümölcsöt hozzatok. Így küld minket: „Menjete el az egész világra, és hirdesétek az evangéliumot minden teremtménynek.” (Mk 16,15)

A feladatunk, nekünk cursillistáknak különösen is tehát az, hogy az örömet, a jóhírt vigyük az embereknek, az egész világnak. Az, hogy tanúságot tegyünk a feltámadásról, az életről. Arról az életről, amelyet

a halál angyala nemhogy elvesz tőlünk, hanem épphogy megajándékoz vele. Ezért a remény ünnepe a temetés a keresztény ember számára, mint ahogy oly szépen és szívet melengetően tanúságot is tettek erről, nem oly régen, a cursillisták Kati temetésén.

Franciaországban, Piemont környékén van egy régi szokás. Amint megszólalnak Húsvétvasárnap a harangok, az egész falu – gyermekek és felnőttek – a falu kútjához szaladnak, hogy megmossák szemüket a tiszta, üde vízben. Egyesek talán nem is tudják mit jelent ez a szokás, de a hagyomány miatt

mind oda mennek. Eredetileg egy imamód volt ez: az emberek új, húsvéti szemet kértek ezáltal Istentől. Jobban akartak „látni”, „belelátni” abba a nagy titokba, amit a feltámadás jelent.

Mi is most, ezen a Húsvéton, kérjünk látó szemet a feltámadt Krisztustól! Olyan szemet, amely tisztán és világosan látja Jézus megváltói művét, érzi és tudja, hogy egyedül Ő az, Aki életet és pedig örök életet ad mindannyiunknak, s Ő az, Aki biztosítja feltámadásunkat, s Akivel együtt örömmel kiált-hatunk boldog Alleluját!

Karácsondi Mihály atya

Isten munkatársának lenni

2012 őszén, életem egy igen viharos időszakában úgy döntöttem, hogy el kell vonulnom egy kis időre a világ zajától. Éreztem, hogy meg kell állni. Megállni, és mélyre menni. Építkezni, mindent újjáépíteni ugyanis csak alulról lehet. Tudtam, hogy a kilátástalannak tűnő helyzetemen csak akkor lendülhetek túl, ha belülről teljesen megújulok, és a belső csendben, az imában Istent végre jól megölelhetem. Hallottam már korábban a Cursilloról, és hosszú ideje terveztem, hogy „egyszer majd” elmegyek én is, és megnézem, mi történik ott. Sok jót hallottam róla, amely nagyszerű és titokzatos, biztosan az is, de tologattam, hogy majd egyszer. Azokban az években, mikor minden a sínen volt, így láttam. Aztán jött a törés, a megtörés. Csöndet kívántam már, és kipróbálni a Cursillót végre. Eljött hát 2012 novembere, és sorsomat imába foglaltam és Isten gondviselő tenyerébe helyeztem, a budatétényi falak között. Néha csöndesen, néha harsányan, színes-pompás örömkben. Sokat kaptam ekkor. Az Örök Negyedik Nap kezdetén valóban színesebbé váltak a hétköznapiak, de a három lábú szusterszéket még nem igazán értettem. Egy nap megcsörrent a telefon. „De Colores!” – szólt bele harsányan egy ismerős hang, majd egy határozott kérdés után értetlenkedve kérdeztem vissza: „Engem?! Biztos?!”. Mikor elmagyarázták, hogy pont ez a „méltatlanság” érzés a lényeg, mert erre lehet csak építeni, akkor végül igent mondtam. Aztán eljött a nap. Csütörtök délután. Ahogy anno, a kezdetnél, megint lehelyeztem az előtérbe a 3,5 napnyi csomagomat, és egy mosolygós „De Colores!” után regisztrálni kezdtem. Ismerkedés, vacsora, ismerős helyzetek, majd újra a padok között. Azt gondoltam, ismétlés a tudás anyja, az mindig jól jön. Majd jött a váratlan felismerés. Nincs tovább

passzivitás, nincs többé öncélú okoskodás, itt tenni kell. Még hozzá mindenkinek. Egytől egyig. Nincs megbúvás, hogy majd a másik! Nekem kell megmutatnom, nem másnak! Isten munkatársa vagyok, akinek vinnie kell a tüzet. Eljött a TETTEK és a személyes tanúságtételek ideje. Hirtelen értelmet nyert végre a szusterszék mindhárom lába, különösen a cselekedetek jelentősége. Ekkor értettem meg, mi is a Cursillo lényege. Az apostolkodás. Isten munkatársának lenni. A saját életemben, a kis környezetemben folytatni Isten üdvözítő munkáját! De Colores!

Fromann Richárd

Cursillo időpontok 2014-ben

Budapest - Budatétény

NŐI:

2014. május 15-18.

2014. július 10-13.

2014. szeptember 18-21.

2014. november 13-16.

FÉRFI:

2014. május 29.–június 1.

2014. július 17-20.

2014. október 16-19.

2014. december 11-14.

**Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház
1223 Budapest, Bajcsy-Zs. u. 3-5.**

Látogatóban a gyémántmisés Gaál Jenő SVD atyánál

Vas megyétől Dél-Amerikáig (1. rész)

A magyarországi Cursillo egyik elindítója, Gaál Jenő verbita atya idén ünnepli 85. születésnapját, s papá szentelésének 60. évfordulóját. A gyémántmisés atyával gyermekkorának egyik helyszínén, a Szombathelytől húsz kilométerre lévő Sorkifalud plébániáján beszélgettünk. A kőszegi missziósházából 2006-ban költözött ide.

– A Vas megyei Kemenesmagasiban – Celldömölk mellett – születtem 1929-ben. Nagypám tanító volt Magyargencsen, a gyerekei is ezen a környéken alapítottak családot. Mivel édesapám beteges volt, mi csak rövid ideig éltünk itt: előbb Celldömölkre, majd Sárvarra költöztünk – itt is halt meg a kórházban. Édesanyám özvegyen maradt, s négy gyerekről kellett volna egyedül gondoskodnia. Mivel nem tudott eltartani bennünket, ezért ketten rokonokhoz, ketten pedig állami gondozásba kerültünk. Én így jutottam egy gyermektelen családhoz ide, Sorkifaludra. Hat évet töltöttem itt.

Már négy-öt éves koromtól pap akartam lenni. Hivatásom története röviden így hangzik: egy ferences testvér érkezett a faluba, akinek segítettem koldulni. Ekkor fedeztem fel magamban, hogy a kolduláshoz se érzésem, se kedvem nincs, én hit hirdető akarok lenni. Ehhez nagyban hozzájárult a Kis-Hitterjesztő című havilap.

Miután elvégeztem a négy elemi, a tanítóm azt mondta, megírja a kérvényt, hogy továbbtanulhassak Kőszegen. Meg is jött a válasz, hogy augusztus hatodikán jelenjek meg a missziósházban. Elmentem, és fel is vettek. Annak idején százhuszan voltunk növendékek az ország különböző részeiről. A küsszeminiumban mind olyan gyerekek jártak, akik papi hivatást éreztek maguk-

ban. A háború vége felé tanáraink attól féltek, hogy nekünk is be kell vonulnunk. Tizenhat évesen ennek volt is esélye, ezért előjáróink úgy döntöttek, hogy már tizenöt évesen novíciusok lehetünk, s akkor nem hívnak be katonának.

1948-ban államosították a gimnáziumot, s ettől kezdve a missziósházban tanítottak bennünket a bencés tanárok. Amikor már annak a veszélye is látszott, hogy a missziósházat is bezárják, előjáróink úgy döntöttek: külföldre küldenek minket, hogy folytathassuk a tanulmányainkat.

1949 januárjában mentünk át a határon. Ez azért volt egyszerű, mert mi sokkal jobban ismertük a határt, mint a határőrök. Állandóan itt kirándultunk ugyanis, a hegység minden szegletét, szinte minden fáját ismertük. Előzőleg kérvényeztük az útlevelet, csak úgy, mint az előző évfolyamok növendékei, akik így jutottak át Ausztriába. Mi viszont már nem kaptunk azt. Így tizennyolcan indultunk neki a zöldhatárnak, s ebből tizenöten át is értünk. Háromat közülünk elfogtak: ők egy évig börtönben ültek, majd szabadulásuk után jelentkeztek a szombathelyi szemináriumba. Így őket is pappá szentelték.

Az ausztriai Mödlingben kezdtük meg szemináriumi tanulmányainkat. A város az orosz megszállási zónába esett. Nem sokkal később valaki jelentette, hogy magyarok tanulnak a hittudományi főiskolán, ezért keresni kezdték bennünket az orosz katonák. Ekkor előjáróink úgy döntöttek, hogy átküldenek minket az angol zónába. Sítalpakat adtak nekünk, hogy turistáknak higgyenek minket, s így indultunk el a Rax hegység felé. Akkor volt életemben először és utoljára sítalp – nem a lábamon, hanem a vállamon.

A hegytetőn orosz katonák vigyáztak a zónahatárra, akik azt hitték, hogy síelni megyünk.

Miután átértünk az angolok által megszállt területre, továbbmentünk Németországba, hogy szeptemberben megkezdhesük a tanulmányokat. Azzal szoktam dicsekedni, hogy engem úgy vettek fel főiskolára, hogy még érettségim sincs, a gimnáziumot ugyanis a menekülés miatt mi már nem tudtuk befejezni. Annak idején, 1949-ben gazdasági téren Magyarország sokkal jobban állt, mint Németország. Itt 1949-ben már nem volt hiánygazdálkodás, ott viszont még éhezünk és fáztunk, minden reggel befagyott a lavórban a víz. Csak 1953 körül kezdett javulni Németországban a gazdasági helyzet.

A Szent Ágostonról nevezett szemináriumunk Bonn mellett volt, ahol 1954-ben szentelt minket papá egy kínai püspök, akit kiutasítottak a hazájából. Tizennyolcan voltunk – még négyen élünk. Ennek idén lesz éppen hatvan esztendeje. Gyémántmisém augusztus 30-án lesz Sorkifaludon.

A szentelés után misszióba kellett jelentkezünk: három helyet adhatunk meg, ahová menni szeretnénk. Én úgy gondoltam: egy magyar macskát, ha levegőbe dobnak, mindig a talpára esik, sohasem a fejére. Engem akárhová küldhetnek, mindenütt meg fogom állni a helyem – így nem is írtam be semmit. Az előjáróim döntöttek helyettem, és Argentínába küldtek. *(Folytatjuk)*

Czoborczy Bence

Beszámoló az erdélyi Mária Úton bejárt csendes imatúráról

Amikor lehull a hó, és puha lepelként beborítja a végtelen hegyeket, csend honol a tájon, a természet megnyugszik, talán alszik is, talán készülődik valamire....

Érdemes megállni egy pillanatra, megdermedni a hóban, kiszakadni zajos világunkból, figyelni.... Az állatok elvonulnak, semmi nem mozdul, szél sem fúj, szellő sem mozdul, nehéz hótakaró súlya alatt görnyednek a fák....

Mi is történik körülöttünk, bennünk? Miért áll meg minden? Mi történik a hó alatt? És mi történik a szívünkben?

Talán elgondolkodunk egy pillanatra és a csöndre figyelve megérezhetjük azt a halk, szelíden hívogató szót, amellyel Isten szól hozzánk. Szelíden, szeretettel, életet formál lelkünkben. A visszavonulásban, jelenlétben megtapasztaljuk lelkünk mélyén az élet születését, mely beragyogja napjainkat. Templomot építünk, Istennek formálunk házat lelkünkben, befogadjuk őt teljes szívünkkel, lényünkkel.

Tizenketten indultunk neki mikrobuszsal Budapestről a csíki vidéknek, bázisunk Csíksomlyón a Hotel Salvatorban volt. Minden reggelünket a szomszédos klarissza nővéreknél áhitatos imával kezdtük, amely olyan mélyen megérintett bennünket, hogy az élmény egész napunkra kihatott. Első napunkon a Pogány havasok va-

rázslatos vidékein jártunk. Dombokon, fenyveseken és havasi mezőkön át haladtunk. Nagyon szép időnk volt, ezért messzi kilátás nyílt az alattunk elterülő völgyre. Napunkat szentmisével zártuk a csíksomlyói kegytemplomban. Másnap a hegység egyik legszebb túraútvonalán indultunk el, a Kovács-patak völgyében, végig fenyőerdőben, nagy hóban, meredek hegyoldalon, sziklák között. A fenyőerdőben fel sem tűnt, hogy milyen nagy hófúvás van körülöttünk, ezt csak akkor tapasztaltuk meg, amikor kiértünk egy tisztásra és onnét nagyon meredeken fel kellett kapaszkodni az egyesekői menedékházhoz, ahol már meleg ebédet vártak bennünket.

Másnap történelmi esemény részesei lehetünk, a télben valóságosan is „élet” születik: visszatérnek a pálosok Erdélybe. Részt vettünk Hargitafürdőn a szerzetesrend kolostorának felszentelésén, püspöki szentmisén és vendégfogadáson. Ezt követően visszaindultunk szállásunkra.

Utunk alatt elsősorban az elcsendesedésre, a körülöttünk lévő természetre koncentráltunk, mindebben szemlélődve szerettünk volna jelen lenni. Emiatt a túra során rövidebb-hosszabb csendes szakaszokat tettünk,

amikor mobiltelefonjainkat kikapcsoltuk, útitársainkkal nem beszélgettünk. A résztvevők jelentkezésükkel vállalták ezeket a csendes, imádságos részeket, némelyek esetleg már átéltek hasonló élményeket (részt vettek Csendtúrán, szemlélődő lelkigyakorlaton, személyesen kísért szentignáci lelkigyakorlaton stb.) vagy szerették volna kipróbálni az imádságnak ezen formáját és úgy érezték, vállalni tudják az örömök mellett az ezzel járó esetleges

nehézségeket is. A túra ideje alatt lehetőségünk volt a lelki beszélgetésekre is. Az imákhoz segítséget nyújtottak Anthony de Mello és Anselm Grün gondolatai. Az út a Zarándok Turizmusért szervezésében valósult meg és Dr. Molnár András és Dr. Szócs Katalin vezettek minket végig a csodálatos havas csíki tájon.

Bátorítunk minden kedves olvasót a jövőbeli lelki imatúráinkon való részvételre!

Tomka Lea

Támogasd a budatétényi cursillot

Kedves testvérek!

Szeretettel kérjük, hogy továbbra is támogassátok erőtökhöz mérten – rendszeresen vagy alkalmanként – alapítványunkat. Adományaitokat átutalással a 10918001-00000101-41120011 számla számra, vagy sárga csekken tehetitek meg. Közösségünk összetartásának szép tanúságtétele a cursillok ingyenessége a jelöltek számára. Krisztus Urunk – a Szeretet – megismerésének továbbra sem lehet akadálya a jelölt anyagi helyzete. A 2013-as 1%-os SZJA felajánlásaitok összege alapítványunk részére 378.961 Ft volt. A tavalyi év folyamán nem nyertünk pályázaton, ezért nagyon fontos, hogy a 2014-es 1%-os felajánlásukkal is minél többen támogassátok az idejű cursillokat. (Idén már 10 cursillot hirdetett meg a Budatétényi Szent Gellért Cursillos Titkárság!) Kérünk hát szeretettel, hogy az adóbevallásnál az első egy százalékkal a Katolikus Egyházat, a másodikkal pedig a Via Veritatis Alapítványt támogassátok majd. Ehhez mellékeljétek a rendelkező nyilatkozatokat, amelyeket a www.cursillo.hu oldalon is megtalálhatok. Köszönettel és imádságos szeretettel az alapítvány kuratóriuma nevében:

Fodor László

Via Veritatis Alapítvány elnöke

Búcsú Schranz Katalin testvérünktől

2010 novemberében részt vettünk Icukámmal a Cursillón, és mint mindannyian, nagy lelkesedéssel, zsebben a jelentkezési lappal vágtunk neki a világnak.

Így kerültünk 2011 nyarán Hosszúheténybe a lelki gyakorlatos házba, ahol megismerkedtünk Katalin és Csabával. Rögtön igent mondtak a Cursillóra – és innentől elindult a barátságunk, hogy miért ők a sok – sok lelki gyakorlatozó közül, azt Isten rendelte. Mi viszont boldogok voltunk napról napra. A találkozásaink is így növekedtek. Örömben, boldogságban, és lelki, Krisztus-élményekben.

Hálát adunk a Mindenhatónak azért a kitüntető kegyelemért, hogy annak idején mellénk adta Katit, főleg Icukám mellé, mert azért a lányok többet beszélgettünk együtt.

Az első pillanattól kezdve éreztem, hogy Kati őrző angyal. De akik ismerték a Cursillóban, Ők is valami ilyesmit érezhettek. Azon kevesek közé tartozott, akinek a szemébe, ha belenézttem, akkor mintha az Úr Jézus szemébe néztem volna – akivel, ha beszélgettem, akkor úgy érezhettem, hogy az Úr Jézussal beszélgetek. Főleg törzs szolgálat után, amikor egész késő estig beszélgettünk.

Ezek vissza nem térő pillanatok!

Mint fénylő csillagra – most már, ha felnézek, odafent világitó csillagra – emlékszem Katira. Mikor együtt éltük meg a hétköznapiakat, a hitet, szavahihetőséget, önátadást, készséget, odaszánást az ügyért, példa volt ebben a feltétel nélküli szeretetben. Láttuk a jó cselekedeteit, érezhettük szeretetét. Vidámságát, huncut humorát. Nem deklarálta hangos bizonyágtételben, de csendes visszafogottsággal élte meg életét – másokért, a rábízottakért, szeretteiért.

Így élt: „...De mit sem aggódok: kevésbé veszem életemet, csakhogy végigfussam pályámat, és teljesítsem a feladatot... (ApCsel 20,24)

A törzs szolgálatban is nagyon sok embernek segített a Krisztus-követés nehéz, de édes útján. Emlékszem,

ahogy mondta, ha megtettük a magunkét, Isten megteszi a többiét. Mi csak imádkozunk, dolgozunk és Isten tervei fokról fokra hatni fognak életünkre.

Azt tudjuk mindannyian, hogy életszentségre hívott minket Jézus, megtanuljuk az egyetlen fontosat, és erre elvezessük felebarátainkat. Szentek legyünk, szent emberek. Akár csodálkozó elismerést, akár gúnyolódást fejezzen ki valakivel kapcsolatban ez a jelző, valami rendkívülit értenek sokan rajta. Pedig szentnek lenni egyszerűen annyi, mint Isten országát őrizni a szívben és azt munkálni a világban.

Az időnk véges! Nincs más dolgunk ezen a földön, csak őszintén, tiszta szívből szeretni (megértéssel, megbocsátással).

Ebből sarjad a jövő nemzedékének az erő, a kitartás, az életben való hit! Hajlamosak vagyunk azt hinni, miénk a hatalom, a tudás, s egy pillanat képes megmutatni, mily piciny vagyunk is valójában! Én nem tudom, mi az Enyém és mi az „ŐVÉ” ezen a világon, de értem, miért történnek úgy a dolgok, ahogyan!

Rajtunk múlik, hogy ezt az üzenetet tovább visszük-e!
DE COLORES!

Várady Laci

Szent Arnold Lelki Gyakorlatos Ház

(1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.)

Örömmel tájékoztatjuk az *Ultraya* olvasóit, hogy elindítottuk a budatétényi Szent Arnold Lelki Gyakorlatos Ház saját honlapját: www.szentarnold.hu címmel. Az oldalon tájékoztatást adunk a lelki gyakorlatos ház különböző korosztályoknak szóló, csoportos és egyéni programjairól, az Isteni Ige Társasága és a Szentlélek Szolgálati Missziós Nővérek által szervezett lelki gyakorlatokról és evangelizációs eseményekről, valamint a ház által nyújtott szálláslehetőségekről.

Szeretettel várunk mindenkit a Szent Arnold Lelki Gyakorlatos Házba!

Kedves Testvérünk!

Kérünk aktualizáld e-mail címedet, hogy a jövőben elektronikus úton tudjuk az újságot részedre is elküldeni! Köszönjük együttműködésedet!

Válaszodat:

musicavera01@gmail.com
címre küldheted.

Amennyiben nem rendelkezel ilyennel, postacímeket küldd el az alábbi címre
Kárpátiné Novák Ágnes
1077 Bp. Király u. 29. címre.

Angyalkánk

„Az Istent szeretőknek minden a javukra válik” (Róm 8,28) – ezzel tudnánk összefoglalni, amit tapasztaltunk az elmúlt bő másfél évben második gyermekünk, Hanga elvesztése után. Már a szívbetege kiderülésekor, születése előtt és a velünk töltött 3 napja alatt is nagyon sokan imádkoztak értünk, aminek áldását a mai napig megéljük. Szinte tapintható kis lelkének jelenléte az életünkben, sőt úgy érezzük, a körülöttünk élőkében is.

Hanga közbenjárásáért adunk hálaát számos jól végződő történet kapcsán. Ilyen volt például az akkor 3 éves bátyja esete a pillanatragasztóval: egy óvatlan fél percben megtalálta a hűtőben a felbontott tubust, amit a szájából kaptunk ki hatalmas riadalom közepette. Csodával határos módon csak a szája külsejére került egy-két csepp a ragasztóból, és az ijedtségen kívül semmi baja nem esett. Úgy gondoljuk, azt is legalább részben Hangának köszönhetjük, hogy kicsivel később egy kedves barátunkat sikerült nagy nehezen lebeszelnünk arról, hogy igen nehezre fordult helyzetében elvetesse néhány hetes magzatát. A gyönyörű baba azóta tengernyi boldogságot csempészett édesanyja és nővérkéje életébe. Amikor pedig harmadik gyermekünk hírt adott érkezéséről, és sokat izgultunk a várandósság és a szülés alatt, akkor is sok erőt adott a tudat, hogy a kislányunk a mennyből óv mindnyájunkat. Csanád egy döcögösen indult vajúdás után vé-

gül természetes úton, egészségesen születhetett meg Vízkereszt ünnepén, pedig utólag derült ki – ahogy Norbi röviden beszámolt már róla a listán is –, hogy egy rendellenes helyen futó lepényi ér akár nagy bajt is okozhatott volna.

Azóta a Jóistenhez költözött két nagyszülőnk. A szomorúságban erős reményt és vigaszt jelentett, hogy tudjuk: az örök hazában nemcsak az Úr várta őket, hanem bizonyára kis dédunokájukkal is találkozhatunk szereteteink, akik így helyettünk is karjukban tarthatják őt. Ezzel a reménnyel próbálunk lelket önteni azokba is, akik hasonló tragédiát élnek át: az életünk sosem lesz a régi Hanga után, de új távlatok nyíltak a hitünkben.

Sok tekintetben másként látjuk a világot azóta. Megtanultuk jobban értékelni, hogy a Mindenható egészséggel ajándékoz meg bennünket és gyermekeinket. Amikor a háromnapos Csanáddal hazafelé készültünk, nagyon elérékenyültünk, hiszen tudtuk: egyáltalán nem magától értetődő még az sem, hogy a szülők hazaviszik a babájukat a kórházból. Utána hathetesen elvittük az előírt kontroll szívvizsgálatra, és mutatuk a jó eredményekkel zárult 28 hetes magzati szívultrahang papírját is, ekkor csodálkozva kérdezett az orvos: hogyhogy csak ilyen későn vizsgálták a kistestvér szívét ilyen előzmények után? De aztán megértően bólogatott, amikor elmondtuk, mi kértük így, mert egyszerűen nem akartunk választás elé kerülni egy félidős magzattal, akárhogy alakult volna az eredmény.

Nagy hatással volt ránk a *Kezestutak* című könyv, melyben a főszereplő lelkében áthatolhatatlan bunkerfalak közé rejtve őrizte elvesztett kisfiának emlékét, akit az Isten felé érzett haragja miatt képtelen volt elengedni. Nagy erőfeszítésébe került, hogy a Szentlélek vezetésével végül elfogadja, ami történt, megbékélhessen az Atyával és saját magával is, és lerombolja a hatalmas falakat a kisfia körül. Ez is rávilágított arra, hogy kegyelemként élhetjük meg azt, hogy Hangát az első indulatok után békében tudtuk az Úrhoz engedni. Azóta is szívünkben őrizzük az egyik cursillos társunktól *A kölcsönkapott gyermek* című könyvből vigaszként kapott idézetet, amit Hanga keresztszülei az emlékére tartott misén fel is olvastak, és ami gyönyörű választ nyújt a gyermeke halálával szembesülő szülőnek, hogy erős hittel lassanként el tudja fogadni, és ne rokkanjon bele... Szeretettel, DC:

Benke Norbert és Móni

„Elengedem egyik gyermekemet látogatóba – szólt -, röpké időre. Míg szíve dobban, majd a tiétek, s elsodor parttalan könny-patak tőle hat-hét vagy húsz-huszonkét év után. De addig is! Gondoznátok-e nékem? Adnátok-e otthont, míg odavan? Míg eljövök érte újra az égen hogy hazavigyem? Lebbenő szél lesz, májusi hó, almavirágnyi idő kicsi sorsa, de bánatotokban vigasz az emlék s szavam tán békítő:

Miért is hagynám ott közöttetek? Egy napszálltakor mindenki visszatér. Gyermekemet csak tanulni küldöm: van, mit csupán az ért, ki arra lent él. Széttelintettem hát a földtekén, bölcs és türelmes oktatót kerestem, s úgy találtam, porban baktatók közt nem lenne eszközöm más, csak ti ketten. Teljes szívvel tudjátok szeretni gyermekem, nem nézve kárba ment erőt, s nem gyűlölve engem, ha úgy tűnik, visszakértem tőletek idő előtt?”

Véltem hallani, amint így szólnak: „Atyánk, legyen meg a Te akaratom! Az örömért, mit gyermeked jelent, elvállaljuk a bánat-kockázatot. Szívünkbe zárjuk, kit Tőled kaptunk, gyengéden óvjuk, hordozzuk, tanítjuk. A boldogság, mit megköstölhatunk, édes lesz, köszönjük hát. S visszaadjuk őt, ha jönnek érte angyalaid bármilyen korán, és elviseljük mi a könnyeket, a fájó bánatot. S ha lehet, megpróbáljuk megérteni.”

Szent Pál csoporttól a csömöri csoportig, és tovább...

Laci 2003-ban az adventi cursillon vett részt Tihanyban. Miután én is végeztem 2004 áprilisában, Mohos Marika barátnőmmel elhatároztuk, hogy megalakítjuk csoportunkat a szentmihályi Szt. Pál csoportot. Így indultunk a XVI. kerületi szentmihályiak és XV. kerületi pestújhelyiek részvételével. Ahogy a barátaink is cursillosok lettek, már együtt imádkoztunk a cinkotai, a péceli, és érdi testvérekkel. Hamarosan olyan sokan lettünk, hogy külön csoportban folytattuk az Örök Negyedik Napot, mivel rájöttünk, hogy a tetteket leghatékonyabban a saját plébániánk körül tudjuk megvalósítani.

2009-ben újabb változás következett, mert Csömörré költöztünk. Tapasztalatból tudtuk már, hogy egy csoport ott tud jól működni, tettekben megnyilvánulni, ahol a plébánia. Nos 2010-től már van csömöri csoport is, aminek indulásában Hadrévy Bori vállalt nagy szerepet. Jelenleg 13-an vagyunk csömöri és árpádföldi cursillosok. Név szerint: Bárdos Marika, Hadrévy Bori, Román Sanyi és a Burai, Fodor, Huszár, Soós, Székely házaspárok.

Csoportunk aktívan vesz részt a plébánia és a cursillo életében:

Folytatjuk a Szt. Pál csoport hagyományát, – Sarlós Boldogasszony ünnepén gyalogosan zárándoklunk Máriabesnyőre. (Ez évtől ezt Nagyboldogasszonykor, augusztus 16-án fogjuk folytatni az EgyÚton zárándoklathoz csatlakozva!)

Megszerveztük a Mária Út csömöri szakaszának szentelését, ünnepi zárándoklat keretében.

Fogadtuk, s családoknál elszállásoltuk a Szent Jobb zárándoklat résztvevőit.

Fogadtuk, segítettük, kísértük a Csíksomlyóra tartó lovas zárándokokat.

Hagyományt teremtettünk: idén negyedszerre szervezzük meg a csömöri fáklyás keresztutat.

Csömörnek van egy szép kálváriája, ahová a hívek nagypéntek délutánján szoktak felmenni. Úgy éreztük, jó lenne ezt más alkalommal is megtenni. Esti sötétben, fáklyákkal, gyertyákkal, mécsesekkel, fiatalokat, s más felekezeteket is megszólítva. Tavaly már az evangélikus polgármester is részt vett a keresztúton. Ezen

a napon a templomban nincs keresztút. A hívek mise után gyalog vagy autóval jönnek a Kommunizmus Áldozatai Emlékműhöz (Gloria Victis), és onnan indulunk. A cserkészek segítségével mécsesekkel világítjuk ki az állomásokat. Az idei dátum: 2014. április 11.

Cursillok alatt imádkozunk a jelöltekért, s a törzsben szolgáló testvérekért, és sütit is szoktunk küldeni.

Imádkozunk testi – lelki gyógyulásért, a cursillos lista szándékaira.

Csoportunk kéthetente szerdánként szokott találkozni 20.00-kor a plébánián. Az összejövetelünk egy órás. Szeretnénk, ha Csömör egyszer cursillos falu lenne!

De Colores!

Fodorné Csőke Zsuzsanna

Aktív cursillos csoportok Budapesten és környékén

Budapest VIII. kerület (Józsefváros)	Kálvária tér 20. IV/33. kaputel.: Trencsényi	Golaritsné Trencsényi Lica Golarits György	golaritsne.lica@gmail.com
Budapest XI. kerület	Himfy u. 9. Szent Imre Plébánia	Markó Mónika	marko.monika80@gmail.com
Budapest XI. kerület (Gazdagrét)	Gazdagréti út 14. Szent Angyalok Plébánia (tükörterem)	Deli Erzsébet	deli.laszlo@chello.hu
Budapest XIV. kerület	Jávorka Ádám u. 20. (Csibi Tamás irodája)	Csibi Tamás	tamas@csibi.hu
Budapest XVI. kerület (Rákosszent- mihály)	Templom tér 1. Római Katolikus Plébánia	Szabóné Kretovcics Éva	e.kretovcics@richter.hu
Budapest XVI. Kerület (Cinkota)		Csepi Józsefné Julcsi	csepi.julcsi@citromail.hu
Budapest XVIII. kerület (Pestszen- timre)		Gaálné Ombódi Klára, Kovács János	ombodik@gmail.com
Budapest XXII. Kerület (Budatétény)	Bajcsy Zs.u. 3-5. Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház	Kiss Gábor	gabrielangelo56@gmail.com
Budakalász	változó helyszínek	Osvay Viktória	osvay.viki@gmail.com
Érd	Gárdonyi Géza u. 1/a. Tusculanum Plébánia	Brunszvíkné Ildikó	
Pécel	Pécel Római Katolikus Plébánia	Kazinczy Tamás	kazinczy.tamas@gmail.com
Aszód	Aszódi Javító Intézet kápolnája	Lakos Mária Lujza	bodzatea59@gmail.com
Vác	Vörösmarty tér 1. Római Katolikus Plébánia	Vaskovics Gyöngyi, Draxler Ferenc	gyongyi.vaskovics@invitel.hu; ditur01@gmail.com
Budapest XIX. Kerület (Kispest)	Kisfaludy u. 42.	Pölöskei Judit	pkjudit@gmail.com
Budapest VI. kerület	Pethő Sándor u. 2 Római Katolikus Plébánia	Kárpátiné Ági	musicavera01@gmail.com
Budapest XIV. kerület	Szőnyi út 16. Mária Rádió Székháza	Könnnyid-Zsoldos Andrea	tomkalea@yahoo.com
Csömör	Erzsébet u. 29. Római Katolikus Plébánia	Fodorné Csöke Zsuzsi	cszsuzsi@t-online.hu
Veresegyház	Fő út 93.	Nagy László	veresterv@gmail.com
Budapest, IV. kerület	Tóth Aladár utca 2-4.	Szabó Tibor	nasza@t-online.hu
Budapest XII. kerület	Hegyalja út 139. Farkasréti Minden- szentek Plébánia hittanterem	Kerekes Orsolya	kerekesoascj@gmail.com
Budapest IX. kerület	Viola u. 13-15.	"Berecz Balázs Vibling Géza"	"berez.bm@gmail.com geza.vibling@feszyi.hu"
Budapest XIII. kerület	Angyalföldi Szent Mihály Plébánia Babér u. 17/b	Boross Judit	judit.boross@chello.hu
Budapest XI. kerület	Bornemissza tér	"Horváth Kata Farkas Márta (Pötyi)"	"h.kata84@gmail.com farkasmarta@farkasmarta.hu"
Érd	Ciszterci Nővérek Regina-Mundi Apátsága	Hobok Éva	hobokeya@yahoo.com
Bag	Bag plébánia	Karácsondi Mihály atya	karacsondi.mihaly@ vaciegyhazmegye.hu
Hévízgyörk	Hévízgyörk plébánia	Karácsondi Mihály atya	karacsondi.mihaly@ vaciegyhazmegye.hu
Erdőkertes	Jézus Szíve Plébánia	Várady László	vyl@freemail.hu
Tura	Nagyboldogasszony Plébánia	Palya János atya	palya.janos@vaciegyhazmegye.hu
Szeged	Dóm tér 15. Belvárosi Római Katoli- kus Plébánia – Dóm	Simon Zoltán	simon.zoltan.hu@gmail.com
Rakacaszend	Iskola	Kondás András atya	kondas.andras@gmail.com
Vác	Géza Király tér 12. Barátok Temploma	Tóthné Varga Zsuzsa	tovazsuzsa@gmail.com
Tárnok	Templom u. 25. Tárnok-ligeti Római Katolikus Plébánia	Zsikla Szilvia	zsklaszisi@gmail.com